

'Als je de neiging hebt om in de schoenen van een personage te staan: inspecteur Gowda lijkt in dit boek blootsvoets over gebroken glas te lopen.' - *Time Out Delhi*

Anita Nair

De wreedheid
van het hart

Over het boek

Het is ramadan. In het centrum van Bangalore, in Shivaji Nagar, wordt een jonge prostitué vermoord. En hij zal niet de enige zijn. Al snel stapelen de lijken zich op. Rechercheur Borei Gowda, ooit de scherpzinnigste agent van de stad maar nu aan de verkeerde kant van de veertig, is meer geïnteresseerd in z'n Old Monk-rum en geliefde Bullet-motor dan in het verschuiven van politiedossiers. Gowda ziet een patroon in de seriemoorden, maar hij weet dat hij bij elke stap tegen lusteloosheid en spot op moet boksen en ook tegen zijn eigen humeurigheid, als hij tenminste de moordenaar wil vinden voor er weer een lijk opduikt.

De wreedheid van het hart speelt zich af in de krochten en stank van Bangalore, in een tijdsbestek van 38 dagen; te beginnen bij de eerste dag van de ramadan en te eindigen bij Maria-Geboorte. Met een groot aantal onvergetelijke personages – Gowda's assistent, onderofficier Santosh, ambtenaar Ravikumar, zijn broer Chikka, zijn handlanger King Kong, de eunuch Akka – is dit een meedogenloze psychologische thriller zoals we nog niet eerder tegen zijn gekomen in Indiase fictie.

Signatuur Noir: literaire thrillers van over de hele wereld.

De pers over het boek/de auteur

'Anita Nair gaat binnen in de wereld van de politieromans en noirs. Dat doet ze op haar gebruikelijke soepele manier, met een altijd iets ironische blik, alert op het opvangen van privé- en publieke drama's, en ze zet haar land neer zoals het nu is; tussen moderniteit en traditie, tussen absolute marginaliteit en opzichte weelde. – *La Repubblica*

'Hoewel er veel aandacht voor de politieprocedures is, is dit geen ouderwetse whodunit. En daarin schuilt de kracht van *De wreedheid van het hart*. Het is niet alleen een verhaal van weer een slimme agent die op het spoor is van weer een seriemoordenaar. Het is ook een verhaal dat de geest van een moordenaar verkent, de lezers zelfs overhaalt om er sympathie voor op te brengen. Dit

gebeurt voortdurend, zonder uit het oog te verliezen dat Gowda de echte hoofdpersoon is.' – *India Today*

'Anita Nair heeft een uitstekende Indiase noir gecreëerd met haar inspecteur die in de straten van Bangalore misdaad bestrijdt, waarbij ze wegvlucht van exotisme maar niet van de traditie.' – *Qué Leer*

Over de auteur

Anita Nair is een van de bestverkopende auteurs in Engelstalig India en haar werk wordt in vele landen uitgegeven. Van haar roman *Minnares*, in 2007 bij Signatuur verschenen, zijn ruim 8.000 exemplaren verkocht. *De wreedheid van het hart* is haar eerste titel die in de Signatuur Noir-reeks verschijnt. Nair woont afwisselend in Bangalore en Kerala, steden die vaak als achtergrond dienen in haar verhalen.

Van dezelfde auteur

Minnares
Kom naar bed, mijn lief
Wanneer de cyclonen komen

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Anita Nair

De wreedheid van het hart

Vertaald door Laura van Campenhout
en Annemarie van Limpt

SIGNATUUR

2013

Copyright © Anita Nair 2012
Oorspronkelijke titel: Cut Like Wound
Oorspronkelijk verschenen bij HarperCollins Publishers India
Vertaald uit het Engels door Laura van Campenhout en
Annemarie van Limpt
© 2013 Uitgeverij Signatuur, Utrecht; Laura van Campenhout en
Annemarie van Limpt
Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/ Thinkstock
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN paperback 978 90 5672 466 5
ISBN e-book 978 90 449 6892 7
NUR 305

Achter in dit boek is een verklarende woorden- en namenlijst opgenomen

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Sunil
grote broer, beste vriend en partner in crime sinds dag één

‘Flora, wat maakt iemand een mens? Dat is de vraag. Nu, kennelijk had iets in mijn binnenste hem gesteld en ik vraag me af: hoe normaal ben ik? Ja, ja, ik spreek af en toe normaal, maar onaangekondigd verrijst er iets anders in mij, als een schaduw maar duisterder en dodelijker. Hoe komt dat? Ja, dat is de vraag ...’

— FLORA RHETA SCHREIBER, *The Shoemaker*

Maandag 1 augustus

21.14 uur

Het was niet de eerste keer. Toch voelde het altijd als de eerste keer als hij voor de spiegel stond; onzeker, besluiteloos, aan het begin van iets grandioos. Op het marmeren blad stond een make-updoos. Hij haalde zijn vinger over het marmer om te controleren op stof. Pas toen hij ervan verzekerd was dat het schoon was, streek hij over de gequilte hoes van het deksel. Het satijn rimpelde onder zijn vingers. Er ging een golf van pure verrukking door hem heen en hij begon te lachen.

Hij giechelde, een zacht hinnikend geluid van absolute blijdschap, meisjesachtige vrolijkheid en onbeteugelde opwindning.

Hij knipte de rij peertjes aan rondom de spiegel. De elektricien had hem aangestaard bij de vraag of de lampjes zo geplaatst konden worden. Het hulpje van de elektricien had grinnikend aan zijn baas gevraagd: ‘Waar heeft hij al die lampjes voor nodig? Wie denkt hij dat hij is? Rajinikant*? Gaat hij zich opmaken of zo?’

Maar hij had zijn zinnen erop gezet, want hij had het ooit zo in een film gezien. Hij had dus een wenkbrauw opgetrokken en ijsig gezegd: ‘Als u niet weet hoe het moet, vind ik wel iemand anders.’

Toen was het geregeld.

Hij bekeek zichzelf één keer in de spiegel. Vluchtig. Het was zo-ver. Hij opende de doos en ging snel en geroutineerd te werk. De concealer tegen de donkere plekken op zijn kin en rond zijn mond. De foundation, de fijne romige crème om de teint te egaliseren, ogen aangezet met oogpotlood en een draai aan het mascaraborsteltje voor een groteogeneffect. Met een likje vaseline streek hij

* Zie de Verklarende woorden- en namenlijst achter in het boek.

over zijn wenkbrauwen. Een dot blusher en vervolgens omlijnde hij zijn lippen met een lippotlood en vulde ze in met dieproze lippenstift. Hij drukte zijn lippen op elkaar en bracht een laagje gloss aan. Glinsterende lippen glimlachten verlegen naar zijn spiegelbeeld.

Hij nam een tissue uit een doos en veegde er zorgvuldig het tafelblad mee af. Marmer was net huid; je moest er voorzichtig mee omgaan. Hij gooide de opgefrommelde tissue in de prullenmand. Hij stapte uit zijn trainingsbroek en hing die aan een hanger achter de deur. Hij wendde zijn ogen af bij het uittrekken van zijn slip, trok een vies gezicht en wierp hem in de wasmand bij zijn T-shirt.

Naakt, met enkel een opgemaakt gezicht, liep hij de badkamer uit. Toen ging hij terug naar de kaptafel. Hij opende een lade waarin zes flesjes met de beste *attar** lagen.

Een voor een opende hij de parfumflesjes en rook eraan. Nag Champa. Raat Shanthi. Roah al Oudh. Shamama. Moulshree. En zijn lievelingsgeur, Jannat ul Firdous.

Hij koos Shamama. Vanavond zou hij een bloementuin zijn. Een complexe geur zou zijn komst aankondigen en hem op de voet volgen.

De laatste deur van de inloopkast zat op slot. Alleen hij had de sleutel. Hij neuriede zachtjes en opende de deur. Groen, groen, vanavond had hij zin in groen, zei hij in zichzelf en hij haalde een groene sari van glinsterende chiffon tevoorschijn.

Hij pakte een zachtgroene onderrok en blouse uit een van de lades. Daarna, met een glimlach, een voorgevormde bh en het bijpassende slipje. Nog altijd neuriënd schikte hij zijn blouse en speldde zijn sari zo laag vast dat zijn taille en navelpiercing goed te zien waren. Hij raakte de topaas in zijn navel aan. Hij sidderde van opwindning.

Van de bovenste plank koos hij een pruik met haar tot zijn knieën. Hij zette hem op en toen hij in de spiegel keek, zei iets in zijn oogopslag hem wie hij vanavond wilde zijn.

Hij nam geconcentreerd een houding aan en toen was hij de vrouw uit een schilderij van Ravi Varma*, net na haar bad. Hij bracht zijn handen naar zijn kin en plaatste zijn verstrengelde vingers zo dat het puntje van zijn rechterwijsvinger net tegen zijn onderlip kwam.

Het knielange haar los en golvend. De sari tussen haar vingers geklemd in een poging zich te bedekken, maar tegelijkertijd de naaktheid van haar borsten te suggereren. Het volle vlees. Bedeesd en toch de zucht naar meer. Op-en-top vrouw.

Hij legde de oorbellen klaar. Hij droeg altijd hetzelfde paar. Ouderwetse parels met haakjes, dan hoefde hij niet te prutsen met de sluiting. Hij hing een ketting om zijn nek en schoof glazen armbanden om beide polsen. Het gerinkel van het groene glas bij het optillen van de sari om in zijn vijf centimeter hoge groen-beige sandalen te stappen, toverde weer een glimlach tevoorschijn.

Hoe druk hij het ook had, er was altijd tijd om kleding, accessoires, cosmetica en parfum te kopen. De verkoopsters gingen ervan uit dat ze bedoeld waren voor de vrouw in zijn leven en wisselden blikken uit, omdat het hem een eeuwigheid kostte om te kiezen. Ooit had er één bijna afgunstig gezegd: ‘Ze moet wel heel bijzonder zijn, de dame voor wie u winkelt ... de meeste mannen nemen het eerste wat ze zien en vertrekken, maar u ...’

Hij had geknikt. ‘Ze is de belangrijkste persoon in mijn leven!’

In de spiegel zag hij zichzelf als de vrouw die de godin wilde dat hij was.

De godin sprak elke vrijdag. De godin fluisterde hem in wat hij moest doen. Tien dagen geleden had de godin gezegd dat het leuk en aardig was dat hij binnenshuis graag verkleed als vrouw rondliep, maar dat het tijd werd dat hij de buitenwereld betrad als Bhuvana. Het was tijd om de touwtjes in handen te nemen. Hij had gehoorzaamd.

De godin was vanmiddag echter voor het eerst uit zichzelf verschenen. Hij was na het middageten weggedommeld. Hij werd wakker omdat ze zijn naam fluisterde. Ze zat aan het voeteneind van het bed. Heel even zag hij haar, toen verdween ze. Wat restte was de geur van kamfer in de kamer en haar onophoudelijke gefluister in zijn oor: Vanavond moet je Bhuvana zijn. Vanavond ben je Bhuvana. Je gaat de straat op als Bhuvana. Doe je het, ja of nee?

‘Ik doe het, Amma*, ik doe het,’ had hij gefluisterd, overrompeld door het visioen.

Daarna had ze hem alleen gelaten, maar de geur van kamfer was

gebleven, om hem duidelijk te maken dat ze hem in de gaten hield.

Nu was hij de vrouw die hij wenste te zijn en weer voelde hij die golf van pure verrukking. Ik ben zij! Ik ben haar! Ik ben de mooiste vrouw die ik ken.

Het was Bhuvana die een hand op haar heup legde en haar lippen naar hem tuitte.

Het was Bhuvana die haar vingertop op haar glanzende lippen legde en zachtjes zei: Vanavond, vanavond ...

Het was ook Bhuvana die zijn hand pakte en hem naar dat geheime plekje in zijn hoofd bracht waar hij koningin van de nacht was, gehuld in zuiver chiffon, met de schittering van die voortreffelijke parels die iedereen het hoofd op hol brachten.

Bhuvana, die dit allemaal mogelijk maakte.

Een klopje op de deur maakte een eind aan zijn mijmering. Een stem mompelde: 'Ben je klaar? We moeten gaan.'

Hij glimlachte naar de vrouw in de spiegel. Bhuvana glimlachte terug en blies hem een kus toe. Vanavond zou alles goed komen. Vanavond was zij aan de beurt.

'Ja,' riep hij. 'Ik ben zover.'

Hij draaide zich naar de vrouw in de spiegel en zei, bijna verleegen: 'Kom, Bhuvana!'

Bhuvana giechelde.

21.51 uur

'Ga naar huis, Liaquat,' zei een van de verkopers zacht. 'Ga naar huis, jongen.'

Liaquat schudde zijn hoofd. 'Nee. Ik wil niet naar huis. Ik wil niet alleen naar huis,' siste hij. 'Laat me toch, *bhai jaan**. Je weet niet hoe ik me voel ... Ik ben de hele dag alleen thuis geweest. Ik heb ook gevast, *bhai jaan* ... Allah weet dat het me is gelukt ... Ik heb al mijn wilskracht aangesproken en zelfs geen druppel water aangeraakt. Maar voor wie doe ik het? Wat heeft het voor zin?'

De verkoper ademde hoorbaar uit. Het was de eerste dag van *Ramzan** en Mohammed en zijn vrouw hadden ook gevast. Alleen de kleintjes hadden gegeten. 'Waarom doe je het, Appa*?' had zijn dochtertje Tasneem gevraagd.

‘Omdat Allah dat wil,’ had hij geantwoord. Eigenlijk deden ze het voor hun kinderen, voor Allahs *dua** voor de kleintjes.

Zo meteen, na de *iftar**-maaltijd, zou iedereen zijn huis verlaten. ’s Avonds struinden ze de straten af, vonden nu eens wat lekkers, dan weer een koopje ... Er werd veel gekocht voor het aankomende jaar. Saeeds dochter ging haar bruidskleding en -accessoires kopen, al was de *nikah** pas over vier maanden. Hij had gehoord dat de huur voor een kraampje dit jaar tijdens de Ramzan was gestegen tot 15.000 roepie. Toch was dat volgens Yusuf, een van de geleghedenverkoopers, de moeite waard. Ze zouden flinke winst maken!

Mohammed stond het hele jaar met zijn kraam op dezelfde plek. Ramzankraampjes zouden zijn buurt overspoelen. Hij glimlachte. Iedereen maakte deze maand winst. Hij ook.

Het was laat op de avond, maar rond het busstation van Shivaji Nagar was het een drukte van belang. Op zaterdagavond was er meer te doen op straat dan op doordeweekse dagen en dit was ook nog de eerste avond van de Ramzan. De opwinding gonsde door de steegjes en straten.

De kooplui hadden hun kraampjes overal langs de weg geplaatst, waar het bruipte van het volk. De geur van vlees gegrild op houtskool mengde zich met het aroma van *samosa**’s* die werden gefrituurd in grote vaten vol sissende olie. Gehakte ui en korianderblad, hartige *pakoda**’s* en zoete *jalebi**’s*, strengen goudsbloem en jasmijnknoppen, rottend afval en koeienvlaaien. De topnoten van attar. De dierlijke geur van zweet en ongewassen lichamen.

Mannen in alle soorten en maten schuimden de steegjes af. Sommigen op zoek naar een warme kebab om hun tanden in te zetten, anderen naar een lach, een glaasje *suleimani**-thee en een rokertje. Mannen voor wie de werkdag erop zat. Politieagenten die hun ronde deden. Autoriksjachauffeurs en arbeiders. Hoeren. *Eunuchen**. Straatschoffies. Bedelaars. Toeristen. Buurtbewoners.

Er hing een wolk van wel duizend geuren en verlangens boven de schimmige onderbuik van de stad.

Mohammed kneedde het deeg voor de *roomali roti**. ‘Blijf in mijn buurt en help me een handje. We gaan naar huis als ik klaar ben. Je kunt vannacht bij ons blijven. Shama zal blij zijn je te zien.

Ze heeft *haleem** gemaakt. Dat vind je toch lekker?’

Liaquat slikte. Hij had de pest aan alleen zijn. Het was een aanlokkelijke gedachte om bij Mohammed Bhai thuis te overnachten. Shama-*bi** zou hem eten voorschotelen dat smaakte naar de kookkunsten van zijn moeder. Niet de rommel die Mohammed en de andere kooplui serveerden aan deze sukkels, die naar Shivaji Nagar kwamen voor zogenaamd authentieke islamitische gerechten.

Hij zou bij de kinderen in de hal slapen. Hij zou liedjes zingen en moppen tappen en ze aan het lachen maken. Iedereen vond hem hilarisch. Vooral zijn wild bebaarde Razak.

Hij dacht aan de felle blik die teder werd als hij hem aankeek. Aan zijn liefdevolle strelingen wanneer hij hem omdraaide en in zijn oor fluisterde: ‘Mijn Leila. Wonderzoet is mijn Leila ... Jij laat me alles vergeten.’

Een heftig verlangen schoot door hem heen.

‘Niemand noemt me nog Leila,’ zei hij. ‘Sinds mijn Razak *mia** ...’

‘Hij zal er snel weer zijn,’ zei Mohammed zacht. ‘Ga naar huis,’ drong hij nogmaals aan toen hij Liaquats grote pupillen zag. De jongen had weer gespoten. Allah mocht weten wat zijn volgende stap werd.

‘Kijk daar ...’ zei hij met zijn blik op twee politieagenten die op hun gemak over straat slenterden, ‘de *tholla*’s* zijn massaal uitgerukt vanavond. Als ze je pakken ...’ Hij kon zich niet bedwingen en vroeg: ‘Waarom laat je je zo gaan? Waarom doe je het, Liaquat? Het is niet goed voor je ...’

‘Hoezo, “laten gaan”?’ krijste Liaquat. ‘Ik heb jouw advies niet nodig. Het gaat prima. Hoor je me? Het gaat prima. Ik ben geil. Ik wil geneukt worden. Dat wil ik. Zo wil ik me laten gaan,’ zei hij. Hij stond op en zigzagde tussen de kraampjes door.

‘Ik wil neuken ... Ik wil de hele nacht neuken ...’ Lachend verdween hij in de duisternis. Zijn witte *kurta pajama** lichtte op in het donker.

Mohammed wendde zich weer tot zijn kipspiezen. In de verte hoorde hij Liaquats schrille falset: ‘Vanavond ... Leila gaat neuken vanavond!’

22.04 uur

Ze waren samen op pad gegaan en ze moest bijna een halfuur wachten voordat ze aan het groepje kon ontsnappen, dat elke beweging van haar scherp in de gaten hield. Ze trok niet bijzonder graag met hen op, maar degene die ze Akka* noemde, wilde het niet anders. 'Je moet voorzichtig zijn. Wij moeten voorzichtig zijn. Als iemand je zag ...' zei Akka.

Ze had niet gereageerd op de waarschuwing van Akka, maar vanbinnen borrelde de verontwaardiging. Het was net of ze weer vier was en met haar moeder op de jaarmarkt naar de bezienswaardigheden ging kijken en nergens aan mocht komen. 'Er hangt wel een prijskaartje aan,' zei haar moeder dan. 'Als het stukgaat, hoe gaan we dan betalen?'

Overall hangt een prijskaartje aan, dat wist ze. Maar nu kon ze het zich veroorloven. Het was van haar als ze het wilde. Alles, wat dan ook.

Akka stootte haar aan. 'Ik weet niet of je zulke risico's moet nemen!'

Ze stak arrogant haar kin in de lucht, iets waar alleen mooie vrouwen mee wegekomen. De parel in haar oorbel zwierde tegen haar wang. 'Gun mij ook eens een pleziertje.'

Ze wendde zich af. Haar bovenlip krulde op tot een valse, wolfachtige grijns. Akka dacht dat ze al haar geheimen kende, maar het beste geheim van allemaal hield ze voor zichzelf. Niemand wist ervan. Niemand wist hoe machtig ze zich erdoor voelde. Ze giechelde. Akka keek even haar kant op, maar zei niets.

De geïmproviseerde Ramzanmarkt bevond zich aan de andere kant. Van Akka mochten ze er niet naartoe. 'Dat vinden ze niet prettig,' zei ze. 'Waarom zouden we ons moeilijkheden op de hals halen?' zei ze tegen een ander, die beweerde dat daar meer koopjes te halen waren.

'Trouwens, zelfs onze beste klanten zullen doen of ze ons niet kennen. Het is hun heilige maand. En ze zijn met het hele gezin aan het winkelen ... We blijven hier bij het busstation en dan gaan we richting Cubbon Road. Daar is de rest ook,' zei Akka en ze stuurde hen die kant op.

De menigte drukte tegen haar aan terwijl zij en de rest van het

groepje ertussendoor zigzagden. Ze voelde een hand over haar middel strijken en haar kont betasten. Ze stond het gewillig toe, maar het was al voorbij voordat het goed en wel was begonnen. Ze voelde zich gebruikt. Smerig. Smerig. Smerig.

Er knapte een zenuw. Haar pols klopte. Ze zag Akka haar bespieden, maar ze zorgde ervoor dat haar gezicht niets van haar gevoelens verried. Op het juiste moment, toen ze allemaal bij een armbandenverkoper stonden – flirtend, armbanden passend, speurend naar klandizie – kneep ze ertussenuit.

Ze wist dat hij achter haar aan kwam, het donkere steegje in. Ze wiegde haar heupen, verleidde hem. Hij wist het. Hij wist wat ze hem te bieden had. Ze glimlachte en bleef plotseling staan. Ze draaide zich om om hem toe te lachen. Haar glimlach bevroor. Hij werd gevolgd door een andere man. Een man die lachte toen hij haar zag kijken.

‘Ga weg,’ snauwde ze.

De indringer lachte. Een hoge, schrille lach. ‘Hij denkt dat je een vrouw bent.’

Ze kreeg tranen in haar ogen. Ze herstelde zich en zei met opeengeklemd kaken: ‘Waarom zeg je dat? Ik ben een vrouw, zie je dat niet?’

De indringer grinnikte. ‘In dat geval ben ik de minister-president van India.’

Hij tikte de verblufte man op zijn schouder. ‘Dat is geen vrouw. Dat is een *chhakka** ... Heb je die groep niet zien staan bij het busstation?’

Het gezicht van de man betrok. Lust maakte plaats voor walging. Hij liep op haar af en bekeek haar zorgvuldig. ‘Hij heeft gelijk. Je bent godverdomme een eunuch.’

De indringer grijnsde. ‘Maar als je daarvan houdt ... Mia, kom bij mij, ik ben beter ...’

De man rochelde en spoog op de grond. ‘Sodemieter op. Jij hoeft mijn lul ook niet af te zuigen. En jij,’ hij draaide zich naar haar, ‘ik ben niet zo wanhopig dat ik een man in vrouwenkleren ga neuken. Zoek maar een sukkel die hier wél in trapt ...’ Hij gebaarde naar haar volle boezem en de welving van haar heupen. Hij tikte met zijn wijsvinger tegen een pareldruppel en keek hoe die heen en

weer deinde als een pendule. 'Mooie oorbellen, maar ik zal je wat zeggen, ze staan je niet. Je bent niet mooi genoeg ... of vrouw genoeg om ze te dragen.'

Ze staaarde naar haar voeten, waar de klodder speeksel was geland. Ze hoorde hem de steeg uit snellen. Ze was niets. Ze was smerig. Ze was uitschot. Ze was zo gelukkig geweest vanavond en nu ...

Ze keek op en zag de spot in de ogen van de andere man. Had deze klootzak haar maar niet gevolgd. Had ... Ze ontstak in razernij en vergat volledig wie ze was. Ze stormde naar voren en plantte haar vuist in de buik van de idioot. Hij klapte dubbel van de stomp, de pijn, de afgesneden adem, en in een poging overeind te blijven wapperden zijn handen door de lucht, graaiend naar wat voor houvast dan ook. Wat hij vastgreep, was haar losse vlecht. Hij trok de pruik af.

Zijn ogen werden groot toen hij zag wie er voor hem stond. Het gezicht herkende hij, zelfs onder al die lagen make-up. Ondanks de pijn en zijn ongeloof kwam er een grijns opzetten. 'Het is niet waar ... jij ... jij bent het ...'

Ze knipte de kleine stiletto open die ze in haar bh droeg en hield hem tegen zijn keel. 'Zwijg,' zei ze koel.

Hij staaarde haar aan, plotseling bang. 'Laat me gaan.' Hij liet zich op zijn knieën vallen. 'Ik vertel het aan niemand ... Ik beloof het op alles wat me dierbaar is. Echt. Je moet me geloven ... alsjeblieft.'

Ze ging zacht neuriënd achter hem staan, het mes nog altijd op zijn keel. Hij hoorde een tas open en dicht klikken. Wat deed ze?

Ineens drukte het stalen lemmer niet meer op zijn keel. Hij ontspande zijn stijve spieren. Maar voordat hij zijn hoofd kon omdraaien om haar aan te kijken, knalde er iets op zijn achterhoofd.

Hij voelde zijn schedel barsten. Hij schreeuwde. Ondanks de verblindende pijn voelde hij dat zijn keel ergens door dichtgeknepen werd.

'Nee, nee,' fluisterde hij en hij probeerde het touw kapot te trekken, maar haalde zijn handen open aan talloze glassplinters. Lichtflitsen brandden op zijn oogleden en sissende slangen klonken in zijn oren. Hij kon zich niet langer verzetten.

'Ben je hier?' riep Akka bij de ingang van de doodlopende steeg.

De oude eunuch hield geschrokken haar mond toen ze hen zag. De man op zijn knieën en zij achter hem met haar gehavende vermomming. Akka zag de man op de grond ineenzakken. Hij had niet eens gemerkt dat het touw door de huid van zijn keel sneed en in zijn halsader drukte.

Akka zag haar een zakdoekje uit haar tas halen en haar vingers schoonvegen. Ze gooide het in zijn gezicht. De streep bloed op zijn keel werd bij elke hartslag breder.

Akka rende op haar af.

Ze zweeg een tijdje.

‘Hij herkende me. Ik had geen keus ...’ zei ze vlak.

Akka kreeg het ijskoud. Wie had ze eigenlijk tegenover zich?

‘Ach, hij is maar een schooier. Niemand zal hem missen. Verspil maar geen sentimenten aan hem,’ zei ze en ze bracht haar haar zorgvuldig in model. ‘Geef je telefoon.’ Ze stak haar hand uit.

Akka overhandigde hem in stilte en keek toe hoe ze wat toetsen indrukte.

‘Met mij,’ zei ze. ‘Ik heb iets laten liggen in de steeg bij de garage van Siddiq. Ruim het op. Niets achterlaten.’

Akka keek vlug even naar de man op de grond. Maar hij leefde nog ...

‘We gaan,’ zei ze en ze gaf Akka haar telefoon terug.

Ze waren alweer op straat toen ze plotseling omdraaide en vastberaden terugliep naar waar hij lag. Ze bukte en starde hem even aan. Toen richtte ze zich op en stampte hem in zijn gezicht met de hak van haar sandaal. ‘Uitschot,’ mompelde ze toen de spitse punt de huid op zijn kin spleet.

23.42 uur

Samuel veegde met de mouw van zijn motorjack over zijn ogen. Hij was moe en slaperig op weg naar huis. Het was gaan miezeren. Een fijne, striemende regen. Wat was dit voor een leven, waarin een man in het holst van de nacht in de regen dertig kilometer door de stad moest rijden na een hele avond te hebben gekeken naar paraderende modellen in ondergoed en societyvolk dat gratis drank achteroversloeg?

En wat konden ze paaien. Stuk voor stuk. De modellen, de orga-

nisatoren, de sponsors, de feestgangers, de ongenode gasten: Sam hier, Sam daar, Sam dit, Sam dat ... Sammy, Sammy ... en dan wilden ze de foto's zien die hij had gemaakt, hoe ze eruitzagen met hun parmantige pose en neplach ...

Hij walgde ervan, van zijn baan als fotograaf voor de societypagina van de *Bangalore Messenger*. Soms, in elk geval. Meestal was het gewoon een baan, waar hij nog goed in was ook. Hij wist de juiste poses vast te leggen en bekende gezichten af te wisselen met nieuwe. En hij wist wie wie was. Hij richtte zijn camera dus op de vlinders en liet de motten en rupsen over aan de fotografen van concurrerende kranten.

'Je hebt er oog voor,' zei zijn redacteur. 'Je bent goed. Jou ontgaat niets. Daarom verkiezen de lezers onze societypagina boven de andere!'

Dit was nog altijd beter dan werken voor de nieuwspagina's zoals vroeger. Rondsluipen bij het huis van ouders wier kind door een tijger aan stukken was gereten in nationaal park Bannerghatta. Dringen bij de hekken van het Golden Palms-hotel voor een glimp van een Bollywoodacteur die er zijn bruiloft kwam vieren. Op de loer liggen tijdens een rendez-vous van een politicus en een tv-actrice. De dag dat hij werd gevraagd om een markante foto te maken van de rouwende familie van een voormalige Miss India die zelfmoord had gepleegd, had hij de knoop doorgehakt. Hij vond het beschamend dat hij op de kwetsbaarheid en privacy van mensen moest jagen om ruimte te vullen. Hij nam liever foto's van mensen die deden alsof ze plezier hadden, dan inbreuk te maken op naakte emotie.

Samuel verlangde naar zijn bed en draaide van de luchthavenweg Sathanur Cross op.

Nog achttien kilometer, dan was hij thuis. Er stond een krachtige wind. De zachte miezer was inmiddels een flinke regenbui geworden, maar hij had het heet onder zijn jack. Hij had te veel gedronken. Dat moest hij niet doen tijdens een opdracht. De overvloed van de avond begon te borrelen in zijn maag en kwam omhoog tijdens de rit over de verlaten weg. Hij stopte kokhalzend langs de kant van de weg. Vanuit zijn ooghoek zag hij een Scorpio met nummerplaat uit Tamil Nadu weggrijden. Maar er kwam een verse golf braaksel omhoog die nadenken onmogelijk maakte ...

Hij veegde zijn mond af met een verfromfaaide tissue die hij in zijn zak vond. Vervolgens ging hij op de stoeprand zitten en liet de regen op zich neerdalen. Hij hoopte dat er niet net een Hoysala* aankwam. Het zou ontzettend irritant zijn om aan de politie uit te leggen dat hij te veel had gedronken en dan met zijn perskaart te wapperen zodat hij niet hoefde te blazen.

Toen zag hij, door de regen, in het eucalyptusbosje aan de overkant van de weg iets bewegen. Een kruipende vuurtong. Een witte vlam op de grond. Samuel wreef in zijn ogen, stond op en stak rennend de straat over. Instinctief greep hij zijn Nikon D700.

Er lag een man in de greppel aan de rand van het bosje. Of wat er van hem over was. Uit de verschroeide massa vlees en kleedingresten klonk een lage kreun.

Samuel liet van afschuw zijn armen zakken. Wat was hier gebeurd? Wat moest hij doen?

Hij kon het niet helpen: hij tilde de camera omhoog en drukte op de ontspanknop.

23.51 uur

De nacht maakte het minder onwerkelijk. Nachten zijn overal hetzelfde, dacht hij. Alleen de sterren verschillen, daar boven in de lucht.

Hij had vijftien jaar op een ander halfmond gewoond. Er hadden andere constellaties over hem gewaakt, zijn lot was gevormd door onbekende sterren. Michael Hunt, geboren Anglo-Indiër, zelfverklaard Australiër, leunde achterover in de taxi en verwonderde zich over de vereniging van twee sterren van twee verschillende halfmonden waardoor hij naar Bangalore was teruggekomen.

‘Overdag is het veel mooier,’ zei de taxichauffeur. ‘Bangalore is een echte hightech-stad. Kent u Infosys? We hebben grote IT-bedrijven – Wipro, Dell, IBM ... en Kingfisher-bier!’

Michael glimlachte. ‘Weet ik,’ zei hij.

‘Uw tweede bezoek?’ De taxichauffeur zag zijn huid en nam aan dat hij een buitenlander was. Michael, voormalig inwoner van Whitefield en Lingarajapuram, was niet bewerkt met de teerkwast.

‘Ik ben hier opgegroeid,’ zei hij zacht in het Engels en daarna in het Kannada: *‘Nanu illi beldhidhuu.’*

De taxichauffeur hapte naar lucht en staaarde hem nieuwsgierig aan via de achteruitkijkspiegel. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar veranderde toen van gedachten. Michael wist dat zijn woorden het gewenste effect hadden gehad. Hij sloot zijn ogen om een eind aan het gesprek te maken. Het was gaan regenen. Hij had graag de raampjes opengedraaid om te voelen hoe de bries de regen naar binnen bracht. Zou hij hetzelfde voelen? Of zou de regen in Bangalore ook zijn veranderd?

De taxi verliet de luchthavenweg. De nieuwe luchthavenweg. Hij was nog nooit op deze nieuwe luchthaven geweest en dacht met weemoed aan de oude. Die paste beter bij het India waar hij was opgegroeid en dat hij zich herinnerde. Michael opende zijn ogen en speurde naar vertrouwde oriëntatiepunten. Hij wist zeker dat zijn vrienden en hij deze kleine wegen lang geleden hadden verkend. Toch herkende hij helemaal niets.

‘Waar komt deze weg uit?’ vroeg hij.

‘In Kothanur, dan in Hennur en van daaruit op de Outer Ring Road,’ zei de chauffeur. ‘Als we rechtdoor gaan, kunnen we via Lingarajapuram de stad in, maar wij gaan linksaf richting Whitefield.’

Michael knikte. Ooit zou hij naar Lingarajapuram gaan. Ooit, als hij het kon opbrengen. Nu gingen ze naar Whitefield, waar het huis van zijn oudtante op hem wachtte. Een huis dat hij kon verkopen of houden, net wat hij wilde. Michael werd door vermoeidheid overmand. Op zijn leeftijd moest hij zijn pensioen plannen, zonder te hoeven nadenken over nieuwe kansen in het leven. Maar Becky, jeugdliefde en drieëntwintig jaar lang zijn echtgenote, was hem ontglipt en alles wat restte waren herinneringen, wroeging, verdriet, woede en de onvermijdelijke vraag: waar te beginnen?

Hij had dit al eens eerder gedaan, toen hij op zijn drieëndertigste naar Australië was geëmigreerd. Hoe kon je van iemand verwachten dat hij dat allemaal nog eens deed? Waar moest hij de energie, de drang, de wil vandaan halen?

Door de voorruit zag hij verderop iemand zwaaiend de weg op lopen. Zijn armen bewogen koortsachtig, hij wilde aandacht, hij riep om hulp ...

‘Het is gevaarlijk om op dit tijdstip te stoppen,’ zei de taxichauffeur.

Michael zei niets. De taxichauffeur zou het wel weten. Plotseling zag hij de motor.

‘Nee, nee ... stop,’ zei hij. ‘Er is iets aan de hand.’

Verklarende woorden- en namenlijst

aagithe - gesloten
aja - grootvader
akka - oudste zus
akki roti - roti van rijstbloem
amavasya - nieuwe maan
amma - mama
anna - oudste broer
appa - papa
apsara - mythische hemelse nimf
attar - parfum

badvaa raascal - deugniet, boef
bandli - ondiepe pan
bhai jaan - dierbare vriend
bhajan - loflied op een hindoegod
bi - respectvol achtervoegsel, afgeleid van *biwi*
biriyani - schotel van gekruide rijst met specerijen en groenten,
waar vaak ook lam, geit, kip of vis in zit
bisibele bath - pikante rijstschotel met linzen
biwi - beleefde aanspreekvorm voor moslima
bob - aanspreekvorm voor in India wonende Brit
boli maga - lett. 'zoon van weduwe', scheldwoord in het Kannada
bow bow biriyani - biriyani met hondenvlees
brinjal - aubergine

chaddi yaar - vrienden voor het leven
chaddis - ondergoed
chakli - zoutjes

chappal - teenslipper
chhakka - denigrerende benaming voor transvrouw, zie *hijra*
chikka - kleintje
chiroti - traditioneel zoet gebak

dargah - grafmonument voor een soefiheilige (mystieke islam)
dhoti - (half)lange, van de heupen afhingende doek, door mannen
gedragen in combinatie met overhemd of *kurta*
Diwali - hindoeïstisch 'lichtjesfeest', wordt in het najaar in heel
India gevierd
dua - Allahs goedgunstigheid
dupatta - omslagdoek, sjaal

eunuch - in het zuiden van India gangbaar eufemisme voor trans-
gender, zie *hijra*

frooter - homoseksuele prostitué (Urdu slang)

Ganesh Chaturthi - feest gewijd aan Ganesha, de hindoegod met
de olifantskop die staat voor wijsheid, welvaart en geluk
ghazel - versvorm, zeer geschikt voor minnepoëzie en veel ge-
bruikt door Turken, Perzen en Indiërs
ghusl - rituele 'grote wassing' voorafgaand aan het islamitische ge-
bed
gopuram - hoofdingang of poort van een tempel of stad
gujri - straat of markt waar tweedehands goederen worden verhan-
deld
gulkhand - rozenblaadjesgelei
gutka - pruimtabak van o.a. betelnoot, paraffine en gebluste kalk

hafta - beschermingsgeld, door straatverkoper of winkelier aan
criminelen betaald
haleem - runderstoofpot
Hanuman - elfde incarnatie van de hindoegod Shiva, gewijd aan
kracht, moed, kennis en toewijding
haraami - hier: verklikker
hijra - traditionele benaming voor een transgender die overwe-

gend mannelijke geslachtskenmerken heeft maar zich vrouw
voelt en zich als vrouw kleedt en gedraagt
Hoysala - patrouillejeep van de politie in Bangalore

Id (voluit *Id al-fitr*) - het suikerfeest ter afsluiting van de islamiti-
sche vastenmaand

idli-sambar - ontbijtgerecht van gefermenteerde zwarte linzen en
rijst (*idli*) met gestoofde tamarinde, duivenerwten en groenten
(*sambar*)

iftar - maaltijd die door moslims tijdens de ramadan na zonson-
dergang wordt genuttigd

ISI (voluit *Inter Service Intelligence*) - de Pakistaanse inlichtingen-
dienst

jalebi - oranje, in suikerstroop gedoopte, gefrituurde wikkels

jannat - hemel

jhumka - oorsieraad

kafan - islamitische lijkwade

kakoos - wc

kanjoos - vrek

kesari bath - zoet griesmeelgerecht

khara bath - ontbijtgerecht, vaak met griesmeel

kirtana - lied ter ere van de hindoegod Vishnu

koli saaru - kippenvlees met jus

Kudremukh - bergketen in Karnataka die vanuit een bepaalde
hoek op een paardenhoofd lijkt

kukri - groot Nepalees kapmes

kurta pajama - de *kurta*, een ruimvallend hemd tot op de knie,
wordt gedragen op de *pajama*, een dunne lange broek met
koordsluiting

Lok Ayukta - commissie die klachten onderzoekt tegen ambtena-
ren van de deelstaat Karnataka

lund ke baal - wat maak je me nou, klootzak

lungi - geruite of veelkleurige sarong

maa ki choot - grove belediging (Hindi)
macha - lett. 'zwager', drukt vriendschap en genegenheid uit
maghrib - islamitisch gebed bij zonsondergang; tijdens de ramadan mag na dit gebed de vasten worden verbroken
ma Kali Amma - moeder Kali, een manifestatie van de godin Kali
mamu - oom
manja - met lijm en gemalen glas ingesmeerd touw, wordt gebruikt bij de in India en Pakistan populaire *manja fights*, vliegerwedstrijden
masala dosa - pannenkoekje van rijst en zwarte linzen met een hartige vulling
men - vriendelijke aanspreekvorm, in gebruik bij christenen
mia - echtgenoot
morah - traditioneel zitmeubel van rotan, in de vorm van een diabolobolo
mossoppu - eenvoudige, lichte kerrieschotel

naastha - ontbijtsnacks
nikah - islamitische bruiloft
nippattu - hartige crackers van rijstbloem

obattu - traditioneel zoet, plat brood

paan - kauwpasta voor een goede spijsvertering en een frisse adem
paanwallah - straatverkoper die *paan* aanbiedt
pagadi - huur(contract)
pakoda - gefrituurde kip en groente in gekruid beslag
pallu - het loshangende gedeelte van de sari
palya - gefrituurd of gesauteerd mengsel van groente en kruiden
pandal - grote partytent of tijdelijke overkapping voor feesten
parota - ongerezen brood van *maida* (gebleekte inheemse bloem) en eieren
puja - rituele verering van een hindoegod
puri - brood van in olie gebakken tarwe

raddi - afval
ragi mudde - gierstballetjes

raita - bijgerecht van komkommer, pepers en munt in yoghurt
Rajinikant - Bollywoodfilmster uit Bangalore
Ramzan - ramadan, de islamitische vastenmaand
rasam - kruidige soep van tamarindesap, tomaat, chilipeper en linzenpuree
roomali roti - lett. 'zakdoekbrood', een traditioneel brood
rudraksh - zaadje van de rudrakshboom, door hindoes als gebedskraal gebruikt

sagu - kerrie met bladgroente
sakaath - Kannada slang voor prachtig, in overvloed aanwezig
samosa - kleine soufflé met groente- of vleesvulling
SC (voluit *scheduled castes*) - naam voor wat vroeger 'kastelozen' waren; deze en andere traditioneel achtergestelde groeperingen krijgen dankzij jaarlijks beschikbaar komende quota toegang tot onderwijs, arbeidsplaatsen en democratische rechten
shamiana - kleurrijke luifel of tent van doek
sir (achter de naam) - beleefde aanspreekvorm
suleimani - zwarte thee met citroen
supari - hier: huurmoordenaar

tanpura - fretloze luit met een lange hals
tawa - ijzeren plaat om brood op te bakken
tholla - lokale benaming voor de politie in Shivaji Nagar
tiffin - (meeneem)gerechten, Indiase rijsttafel

Ugadi - nieuwjaarsdag in Karnataka, wordt gevierd in maart of april
uthappam - dikke pannenkoek van rijstmeel met hartige vulling

Varma, Raja Ravi (1848-1906) - autodidactisch kunstenaar uit het zuiden van India die als eerste de Indiase goden en godinnen een aardse setting gaf en van grote invloed was op de Indiase schilderkunst; zijn 'Calender Art' is op grote schaal gereproduceerd en overal op het subcontinent bekend
vindaloo - kruiden- en specerijenmengsel (o.a. tamarinde, gember, mosterdzaad en rode pepers)

wudu - de kleine rituele wassing voordat de moslim zijn verplichte
dagelijkse gebeden zegt

yaar - vriend